

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania M.K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Sosnowcu
o odpowiedzialność osób trzecich za składki,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 28 maja 2025 r.,
na skutek wniosku pełnomocnika z urzędu ustanowionego dla odwołującego o
uzupełnienie postanowienia z 26 marca 2025 r. Sądu Najwyższego o zasądzenie
kosztów nieopłaconej pomocy prawnej,

oddala wniosek

DS

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy postanowieniem z 26 marca 2025 r., wydanym w sprawie skargi kasacyjnej odwołującego M.K. od wyroku z 28 grudnia 2023 r. Sądu Apelacyjnego w Gdańsku (sygn. akt III AUa 2365/21): odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (pkt I judykatu) oraz odstąpił od obciążania skarżącego kosztami zastępstwa procesowego strony przeciwnej w postępowaniu kasacyjnym (pkt II postanowienia).

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Najwyższy zaznaczył, że nie przyznał pełnomocnikowi udzielającemu pomocy prawnej skarżącemu z urzędu, zwrotu kosztów udzielenia tej pomocy, ze względu na nie zawarcie przez pełnomocnika w

skardze kasacyjnej takiego żądania. W skardze kasacyjnej ograniczono się jedynie do sformułowania żądania „Zasądzenia kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym”, natomiast nie został zgłoszony wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu – wraz z oświadczeniem, że opłata nie została uiszczona w całości lub w części (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r., w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu; Dz.U. z 2024 r., poz. 763 ze zm.).

Pismem z 7 kwietnia 2025 r. pełnomocnik skarżącego wniosła o uzupełnienie ww. postanowienia Sądu Najwyższego o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej M.K. udzielonej z urzędu, ze względu nieuiszczenia tych kosztów w części bądź całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pismo pełnomocnika skarżącego nie mogło zostać pozytywnie rozpatrzone.

Wniosek, który znalazł się w skardze kasacyjnej, został sformułowany w sposób nieprecyzyjny. Pełnomocnik skarżącego wniosła o „Zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym”. W przedmiotowym wniosku skargi kasacyjnej nie zostało zawarte sformułowanie, od kogo i na czyją rzecz pełnomocnik skarżącego wnosi o zasądzenie kosztów postępowania, a także zabrakło też sformułowania, że koszty udzielonej pomocy prawnej z urzędu nie zostały uiszczone w części bądź w całości. Jest to element obligatoryjny, dopiero po spełnieniu którego Sąd władny jest zasądzić koszty pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się, że gdy obowiązany do pokrycia kosztów za udzieloną z urzędu stronie przegrywającej pomoc prawną jest Skarb Państwa, żądanie zwrotu tych kosztów musi być sformułowane precyzyjnie przez pełnomocnika z urzędu. Wniosek powinien zawierać żądanie pełnomocnika o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej na jego rzecz, przy czym poza oświadczeniem o braku pokrycia opłaty w całości lub w części, powinien być określony jako adresat tego wniosku - Skarb Państwa (zob. uchwałę Sądu

Najwyższego z 7 października 2021 r., III CZP 51/20, OSNC 2022, Nr 5, poz. 47 oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 20 grudnia 2024 r., I CSK 2498/23; z 18 września 2017 r., V CSK 677/16; z 29 października 2024 r., I CSK 1007/23; z 30 stycznia 2023 r., II CSK 384/20; z 5 listopada 2021 r., III CSK 237/20; z 20 sierpnia 2020 r., IV CSK 698/19).

Zwrócić także należy uwagę, że pełnomocnik skarżącego w swoim piśmie z 7 kwietnia 2025 r., powołuje się na bogate i ugruntowane orzecznictwo Sądu Najwyższego, jednak w ogóle go nie wskazuje.

Zatem, żądanie pełnomocnika strony skarżącej nie może spowodować uzupełnienia postanowienia z 26 marca 2025 r. Sądu Najwyższego z uwagi na fakt, że wniosek taki w ogóle nie został zawarty w skardze kasacyjnej z 9 maja 2024 r., ani nie został złożony do dnia podpisania przez Sąd Najwyższy sentencji orzeczenia kończącego postępowanie (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 sierpnia 2021 r., III CNP 12/20, niepubl.).

Pisma z 7 kwietnia 2025 r. nie można także potraktować jako nowego wniosku, bowiem nie zawiera on żądania przywrócenia terminu do złożenia wniosku o przyznanie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, tym samym jest wnioskiem spóźnionym. Możliwość uzupełniającego orzekania o kosztach sądowych, w oderwaniu od terminu wydania orzeczenia końcowego, istnieje jedynie w przypadku, gdy koszty te są należne Skarbowi Państwa (art. 108¹ k.p.c. w zw. z art. 116 k.s.c.u.; tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 30 stycznia 2023 r., II CSK 384/20, Legalis nr 2914111).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

DS.

[a.ł]

